

ராதாராணி

வங்கமூலம்
பங்கிம் சந்தர் சட்டர்ஜி

தமிழாக்கம்
கு.ப.ரா.

முதல் அத்தியாயம்

கண்டதும்!

மாகேசமென்னும் ஸ்தலத்தில் நடந்த ரதோற்சவத்தைப் பார்ப்பதற்காக ராதாராணி என்ற சிறுமி சென்றாள் அவளுக்கு வயது இன்னும் பதினொன்று பூர்த்தியாகவில்லை. அவளைச் சேர்ந்தவர்கள், ஒரு சமயம் நல்ல ஸ்திதியில் இருந்தவர்கள்; பெரிய மனிதர்கள். ஆனால் இப்பொழுதோ அவளுக்குத் தகப்பனார் கூட இல்லை. அவர் இறந்து போய் விட்டார். அவளுடைய தாய்க்கும், பந்து ஒருவருக்கும் எல்லாச் சொத்தையும் பற்றி ஒரு வியாஜ்யம் நடந்து வந்தது.

கடைசியாக, அந்த வியாஜ்யத்தில் விதவைக்கும் விரோதமாகத் தீர்ப்பாகிவிட்டது. உடனே டிக்கிரிதாரன், டிக்கிரியை நிறைவேற்றி, அவளையும் அவள் பெண்ணையும் வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றி விட்டான். சுமார் பத்து லக்ஷம் ரூபாயை அவன் அடித்துக்கொண்டு போய் விட்டான்.

ராதாராணியினுடைய தாய்க்கு எல்லாம் போய்விட்டது. எல்லா நகைகளையும் விற்று, பிரிவி கவுன்ஸில் வரையிலும் அப்பீல் செய்தாள். ஒன்றும் பிரயோசனப்படவில்லை. அவளுடைய சோற்றுக்குக்கூட வழி கிடைக்கவில்லை. பாவம்! விதவை ஒரு சிறிய குடிசையை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு, தேக உழைப்பினால் கிடைத்ததைக்கொண்டு வயிறு வளர்த்து வந்தாள். ராதாராணிக்கு விவாகம் செய்ய முடியவில்லை. ஜீவனத்திற்கே தாளம் போடும் போது விவாகச் செலவுக்கு எங்கே போவது?

ரதோற்சவத்திற்குக் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு ராதாராணியினுடைய தாய்க்குச் சரீர அசௌக்கியம் ஏற்பட்டது. எனவே, அவள் ஜீவனோபாயங்களுக்கும் தடை ஏற்பட்டு விட்டது. தினசரி சாப்பாட்டுக்கே திண்டாட்டமாகி விட்டது. தாய் மன மொடிந்தவளாய் அடிக்கடி பட்டினி கிடக்கலானாள். ஆனால் அதை ராதா ராணியிடம் மட்டும் சொல்வதில்லை. ரதோற்சவ தினத்தன்று தாய்க்குக் கொஞ்சம் உடம்பு அசௌக்கியம் அதிகமாயிற்று; ஒளஷதம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியமேற்பட்டது. முதலில் மருந்து ஏது? யார் கொடுப்பார்கள்?

ராதாராணி அழுதுகொண்டே கொஞ்சம் காட்டுக்கொடி மலர்களைப் பொறுக்கி மாலை கட்டினாள். அதை ரதோற்சவத்தில் கொண்டு போய் விற்று, ஏதாவது ஓர் அணா, இரண்டணா வாங்கி, தாய்க்கு மருந்து வாங்கி வரலாம் என்று எண்ணினாள்.

ஆனால், ரதம் பாதி வழி வந்ததுமே பெரிய மழை பெய்ய ஆரம்பித்துவிட்டது. மழையைக் கண்டதும் கும்பல் கலைந்துவிட்டது. மாலையை வாங்குவோர் யாரும் இல்லை.

எங்காவது இங்கே ஓரிடத்தில் சற்றுத் தங்கியிருப்போம்; இந்த மழை சிறிது நின்றதும் மறுபடியும் ஜனங்கள் கூடுவார்கள் என்று எண்ணினாள் ராதாராணி. ஆனால் மழையோ நின்றபாடில்லை. ஜனங்களும் மறுபடி கூடவில்லை. இருட்டிவிட்டது; இரவும் வந்துவிட்டது; எங்கும் ஒரே இருள். வேறு வழியின்றி ராதாராணி அழுது கொண்டே மாலையும் கையுமாய் வீடு திரும்பினாள்.

ஒரே மையிருட்டு, பாதையில் ஒன்றும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. ஆவணி மாதத்துப் பெரு மழை கொட்டிற்று. தாயினுடைய தேவையையே மனத்தில் ஸ்தா நினைத்துக் கொண்டிருந்த ராதா ராணியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மழை பொழிந்தது. ராதாராணி அழுதுகொண்டே சென்றாள். மழையினால் நனைந்த வஸ்திரத்தைப் பிழிந்து விட்டுக் கொண்டாள். கழுத்தின் இருபுறங்களிலும் தொங்கிய நீண்ட கேசத்தையும் அடிக்கடி பிழிந்து விட்டுக் கொண்டாள். அந்த நிலைமையிலும், அந்த மாலையை எப்படியாவது விற்றுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடேதான் அவள் போய்க் கொண்டிருந்தாள். அந்த இருட்டில், திடீரென்று யாரோ ராதாராணியின் கழுத்தில் கை வைத்தார்கள். ராதாராணி அதுவரையில் உரக்க அழவில்லை. மனத்துக்குள்ளே எழுந்த துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டிருந்தாள்; கண்ணில் மட்டும் நீர் துளித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது வாய்விட்டு அழத் தொடங்கினாள்.

கழுத்தில் தொட்ட ஆசாமி, "நீ யார் அம்மா? ஏன் அழுகிறாய்?" என்று கேட்டார்.

அது ஓர் ஆண் பிள்ளையின் குரலாக இருந்தது. குரலைக் கேட்டதும் ராதாராணி அழுகையை நிறுத்தினாள். ராதாராணிக்கு யாருமே தெரிந்தவர்கள் இல்லை. ஆனால் அவளுக்கு மட்டும் வேற்று மனிதருடன் பழகத் தெரியும்.

"நான் ஓர் ஏழைப் பெண், எனக்கு ஒருவரும் உறவு இல்லை. தாய் மட்டுந்தான் இருக்கிறாள்".

"அது சரி; நீ இந்த இருட்டில் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று அந்த மனிதர் கேட்டார்.

"நான் தேர் பார்க்கப் போயிருந்தேன். என் வீட்டிற்குப் போகவேண்டும். இருட்டில், மழையால் பாதை தவறிவிட்டது".

"உன் வீடு எங்கே இருக்கிறது?" என்று அந்த மனிதர் கேட்டார்.

"ஸ்ரீ ராமபுரத்தில்".

"நல்ல வேளை. நீ என்னுடன் வா! நானும் அங்கேதான் போக வேண்டும். எந்தத் தெருவில் உன் வீடு உள்ளது? சொல். அந்த வீட்டில் உன்னைக் கொண்டு போய் விட்டுவிடுகிறேன். கீழே அதிகமாக வழக்குகிறது. என்னுடைய கையைப் பிடித்துக்கொள். இல்லாவிட்டால் சறுக்கி கீழே விழுந்துவிடுவாய்."

இந்த மாதிரி சொல்லிவிட்டு அவர் அவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். இருட்டில் அவரால் அவளுடைய வயதைத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவளது பேச்சுக் குரலிலிருந்து அவள் மிகவும் இளம் வயதான பெண் என்று மட்டும் கண்டு கொண்டார். அவள் கையைப் பிடித்தபோது அந்த ஸ்பரிசத்திலிருந்தும் அவள் சிறுமி என்று அறிந்தார்.

"உன் வயது என்ன?" என்று அவர் கேட்டார்.

"பத்து வயதாகிறது".

"உன் பெயர் என்ன?"

"ராதாராணி!"

"ஓ! ராதாராணி! என்று கூறி விட்டு, நீ சிறு பெண்ணாயிற்றே. துணை ஒருவரும் இல்லாமல் தனியாக ரதம் பார்க்க எதற்காக வந்தாய்?" என்று கேட்டார்.

அதன் பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவள், தன் கதை முழுவதையும் சொல்லத் தொடங்கி, புஷ்பமாலை கொண்டு வரும்படி நேர்ந்த காரணம் வரையில் சொன்னாள்.

அந்தப் பெண், தாய்க்கு மருந்தும் ஆகாரமும் சேகரிக்கத்தான், அந்த மாலையை விற்க முயற்சி செய்கிறாள் என்பதைக் கேட்டதும், அந்த மனிதர், "எனக்கு இந்த மாதிரி ஒரு மாலையான் வேண்டி இருக்கிறது எங்கள் வீட்டு யஜமானருக்காக அதை வாங்கத்தான் வந்தேன்; உற்சவமாதலால் இங்கே கிடைக்குமென்று எண்ணினேன். ஆனால் மழையினால் கூட்டம் கலைந்துவிட்டது. ஆகையால் வாங்க முடியவில்லை. நான் எதைத் தேடிப்போனேனோ அது உன்னிடம் இருப்பதை அறிந்து சந்தோஷம் உண்டாகிறது இந்த மாலையை நான் வாங்கிக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

ராதாராணிக்கு மனத்திற்குள் மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. ஆனால் இவ்வளவு சிரமப்பட்டுத் தன்னை வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து விடும் மனிதரிடம் எப்படிக் காசு வாங்கிக் கொள்வது என்று தயங்கினாள். அதே சமயத்தில், அந்தக் காசு இல்லாவிட்டால் தாய்க்கு என்ன செய்வது என்றும் ஒரு பக்கம் யோசனை எழுந்தது இப்படி எண்ணிக் கொண்டு மாலையை அவரிடம் கொடுத்தாள்.

"இந்தா, இந்த மாலைக்கு விலை" என்று சொல்லிக் காசை நீட்டினார் அவர்.

ராதாராணிக்கு அதை வாங்கிக்கொள்ள மனம் சம்மதிக்கவில்லை; "காசு எதற்கு?" என்றாள்.

"பாதி விலைதானே கொடுத்திருக்கிறேன்?"

"இந்த இருட்டில் வழி தெரியாமல் தடுமாறிய என்னைக் கையைப் பிடித்து அழைத்து வந்திருக்கிறீர்களே நான் உங்களிடம் எப்படி..."

"பரவாயில்லை!"

"இது ஏதோ பளிச்சென்றுபிரகாசிக்கிறதே! ஏதாவது வெள்ளி நாணயம் கொடுத்து விட்டீர்களோ?"

"இல்லை. இல்லை! புதுக்காசு. ஆகையால் தான் பளிச் சென்றிருக்கிறது. வேறொன்றும் இல்லை".

"அப்படியானால் வீட்டிற்குப் போய் வெளிச்சத்தில் பார்க்கிறேன். அணாவாக இல்லாவிட்டால் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறேன். அதுவரையில் நீங்கள் கொஞ்சம் வாசலில் நிற்கவேண்டும்".

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவர்கள் ராதாராணியின் தாய் இருந்த குடிசையின் வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் உடனே ராதாராணி அவரைப் பார்த்து "நீங்கள் உள்ளே வந்து சற்று உட்காருங்கள். விளக்கேற்றி நீங்கள் கொடுத்தது ரூபாயா அல்லவா, என்று பார்க்கிறேன்" என்றாள்.

அதற்கு அவர், "நான் வெளியிலேயே நின்று கொண்டிருக்கிறேன். நீ உள்ளே போய் வேறு துணி கட்டிக்கொண்டு

விளக்கேற்று" என்றார்.

"எனக்கு வேறு துணி கிடையாது. இந்த ஒரு துணியுடன் தான் இருக்கிறேன். ஈரத் துணியுடன் இருப்பது எனக்கு வாடிக்கை தான்! நீங்கள் இங்கே சற்று இருங்கள். இதோ உள்ளே போய் விளக்கேற்றுகிறேன்" என்றாள் ராதாராணி.

"சரி".

வீட்டில் எண்ணெய் இல்லை. ஏதோ சில பழைய கந்தைகளைப் போட்டுக் கொஞ்சம் நெருப்பு உண்டாக்கினாள். நெருப்புப் பற்றுவதற்குக் கொஞ்சம் தாமதம் ஆயிற்று. கடைசியாக விளக்கை ஏற்றிக் காசைப் பார்த்தாள். அது பைசாவல்ல, ரூபாய்!

உடனே ராதாராணி கையில் விளக்குடன் வெளியே வந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தாள் ரூபாய் கொடுத்த மனிதரை எங்கும் காணவில்லை. அவர் எங்கே போய்விட்டார். ராதாராணி மனமுடைந்தவளாய் உள்ளே போய் நடந்தவையாவற்றையும் தாயிடம் சொல்லி, "இப்பொழுது என்ன அம்மா செய்வது?" என்று கேட்டாள்.

"செய்வது வேறு என்ன இருக்கிறது? அவர் தெரியாமலா ரூபாயைக் கொடுத்திருக்கிறார்? யாரோ நல்ல மனிதர், கொடையாளி, நம்முடைய கஷ்டத்தைக் கேட்டு மனமிரங்கித் தானம் செய்திருக்கிறார். நாழும் பிச்சைக்காரர்கள் ஆகிவிட்டோம். பிச்சை வாங்கிக் காலம் கழிக்க வேண்டிய கதி வந்துவிட்டது".

அவர்கள் இந்த மாதிரிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது யாரோ வந்து குடிசையின் வாசற் கதவைத் தட்புடலாகத் தட்டினார்கள்.

ராதாராணி போய்க் கதவைத் திறந்தாள். மாலையை வாங்கிக் கொண்டே அந்த மனிதரே, ரூபாயைக் காணாமல் திரும்பி வந்திருக்கிறார் என்று நினைத்தாள். ஆனால் யார் அங்கே நின்றது? அந்த நாசமாய்ப் போகிற ஜவுளி வியாபாரிதான்!

ராதாராணியினுடைய குடிசை, கடைத் தெருவுக்குக் கிட்டேதான்; அது பத்மலோசன ஸாஹாவினுடைய ஜவுளிக் கடைக்கு அருகில் தான் இருந்தது. அவன் சாந்திபுரப் புடைவை ஒரு ஜதை கையில் கொண்டு வந்திருந்தான். அவள் கதவைத் திறந்ததும், "இந்த இரண்டு புடைவைகளும் ராதாராணிக்கு" என்று அவள் கையில் கொடுத்தாள்.

ராதாராணி மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன், "இவைகளை யார் கொடுத்தார்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"ஒரு கனவான் இவைகளை உன்னிடம் கொடுக்கும்படி சொல்லிப் பணம் கொடுத்தார்" என்றார் புடைவைக்காரன்.

ராதாராணி, பிறகு சொன்ன கதை எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு, "ஓஹோ! என்னிடம் ரொக்க விலை கொடுத்து இந்தப் புடைவைகளை உன்னிடம் கொடுக்கச் சொன்னவர் அவராகத்தான் இருக்கவேண்டும்" என்றார் ஸாஹா.

"ஐயையோ! அடியம்மா! அவராகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவர்தான் இந்தப் புடைவைகளையும் வாங்கி அனுப்பியிருக்கிறார்".

ராதாராணியினுடைய தகப்பனார் காலம் முதல், பத்மலோசன சன்னுக்கு அவருடன் பரிசயம் உண்டு. அநேக தடவைகளில், விசேஷ காலங்களில், நாலு ரூபாய்த் துணியை எட்டு ரூபாய்க்கு அவர் தலையில் கட்டியிருக்கிறான்.

"ஆமாம், பத்மலோசன பாபு! அந்தக் கனவான் யார் என்று தெரியுமா?" என்று கேட்டாள் ராதாராணி.

"ஆனால் உனக்குத் தெரியாதா?" என்று பத்மலோசன் கேட்டான்.

"தெரியாதே!"

"உங்கள் சொந்தமாக்கும் என்றல்லவோ நினைத்தேன்? எனக்கும் தெரியாதே".

எப்படியோ பத்மலோசனன் மறுபடியும் ஒரு தடவை நாலு ரூபாய் துணியை எட்டு ரூபாய்க்கு இவர் தலையில் கட்டிவிட்டோமென்ற சந்தோஷத்தில் கடைக்குத் திரும்பிப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இந்த மாதிரியாகக் கிடைத்த ரூபாயை ராதாராணி சில்லரை மாற்றித் தாய்க்கு வேண்டியவைகளை வாங்கக் கடைக்குச் சென்றாள்.

முதலில் எண்ணெய் வாங்கிக் கொண்டு வந்து விளக்கைச் சரி செய்தாள். தாய்க்கு ஏதோ கொஞ்சம் சமையல் செய்து, இடத்தைச் சுத்திசெய்து சாதம் போட்டாள். பிறகு வீட்டைப் பெருக்க ஆரம்பித்தாள். பெருக்கும்போது ஒரு மூலையில் வர்ண எழுத்தும் படமும் உள்ள காகிதம் ஒன்று கிடந்தது அதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தாயிடம் போய், "இது என்ன அம்மா?" என்று கேட்டாள்.

அவள் அதைப் பார்த்து, "அது ஒரு நோட்டு!" என்றாள்.

"அட்டா! அவர்தான் இதையும் எறிந்திருக்க வேண்டும்" என்றாள் ராதா.

"ஆமாம், உனக்குத்தான் அனுப்பியிருக்கிறார். இதோ பார்; அதில் உன் பெயர் எழுதி இருக்கிறதே".

ராதாராணி பெரிய இடத்துப் பெண்; ஆனதால் அவளுக்குக் கொஞ்சம் எழுதப் படிக்கத் தெரியும்; அவள் படித்துப் பார்த்தாள். அதில் தாய் சென்னமாதிரியேதான் எழுதியிருந்தது. "ஆமாம் அம்மா, இவர் யார்?"

"அவர் பெயரும் நோட்டில் இருக்கிறது. பிறகு யாராவது திருட்டு நோட்டு என்று சந்தேகப்படுவார்கள் என்று தம் பெயரையும் அவர் யோசனையுடன் எழுதியிருக்கிறார். அவர் பெயர் ருக்மிணி குமாரராய்" என்று தெரிகிறது.

மறுநாள் தாயும் பெண்ணும் ருக்மிணி குமாரராயை அநேக இடங்களில் தேடினார்கள். ஆனால் ஸ்ரீராமபுரத்திலோ, அருகிலிருந்த ஊரிலோ ருக்மிணி குமாரராய் என்ற பெயர் உள்ளவரை அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நோட்டை அவர்கள் மாற்றாமல் பத்திரமாக வைத்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் ஏழைகள்; ஆனாலும் பணத்தாசை பிடித்தவர்கள் அல்ல.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

சுபச் செய்தி

ராதாராணியினுடைய தாய் மருந்து சாப்பிட்டாள். எவ்வளவோ சிரத்தையுடனும் அன்புடனும் தன் தாய்க்கு ராதாராணி சுசுருஷை செய்து வைத்தாள். ஆனால் வியாதியிலிருந்து விடுபட அவள் தாய் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அவள் தன் காலத்தில் பெருத்த செல்வம் படைத்தவளாக இருந்தாள். இப்பொழுது பெருத்த துக்கம் அனுபவித்தாள். இப்படி மனத்திற்கும், சரீரத்திற்கும் இரண்டுவிதமாக ஏற்பட்ட துன்பத்தை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. வியாதி அதிகரித்தது. அவளுடைய அந்திய காலம் நெருங்கிவிட்டது.

இந்தச் சமயத்தில் சீமையிலிருந்து வியாஜ்யத்தைப் பற்றிய தகவல் வந்தது பிரிவி கௌன்ஸில் அப்பீலில், அவளுக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பு ஏற்பட்டதாகத் தெரிந்தது. எனவே, சொத்து முழுவதும் அவளுக்குத் திரும்பி வரும் நியாயஸ்தலத்தில் கட்டியிருந்த முன்பணத்தைத் திரும்பி வாங்கவும் இதரக் கோர்ட்டுச் செலவுகள் செய்யவும் பணம் வேண்டுமென்று அவர்களுடைய ஹைகோர்ட் வக்கீலாகிய காமாக்ய நாத பாபு தாமே நேரில் வந்து சொன்னார்.

அந்தச் சுபச் செய்தியைக் கேட்டு அவளுடைய கண்களில் ஜலம் வடிந்தது. ஆனால் சட்டென்று அதை அடக்கிக்கொண்டு, "அண்ணந்து போகப் போகிற விளக்கிற்கு நீங்கள் எண்ணெய் கொண்டுவந்து என்ன பிரயோஜனம் உண்டாகப் போகிறது? இந்த நற்செய்தியினால், என் வாழ்வு என்னவோ நீடிக்கப் போகிறதில்லை. என் இறுதிக்காலம் நெருங்கிவிட்டது. ஆனால் எனக்கு ஒரு திருப்தி. எனக்குப் பின் ராதாராணி சோற்றுக்கில்லாமல் சாக வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் அவள் என்ன கண்டாள்? சிறு குழந்தை. இந்தச் சொத்தை தான் அவள் எப்படிக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் போகிறாள்? ஆனால் ஓர் ஆசை உண்டு. என்னுடைய அந்திய காலத்தில் நீங்கள்தான் எனக்கு ஒத்தாசை செய்யவேண்டும். எனக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?" என்றாள்.

காமாக்யநாத பாபு நல்ல குணசாமி. மேலும் ராதாராணியின் தகப்பனாருக்குப் பந்து. ராதாராணியினுடைய தாய்க்குக் கஷ்ட தசை வந்ததும் அவர் அவரிடம், "அம்மா! அப்பீல் உங்களுக்கு சாதகமாகிற வரையில் நீங்கள் என் வீட்டில் வந்து இருங்கள். நீங்கள் என்னுடைய தாய்க்குச் சமானம் என்று" கூறினார்.

ஆனால் ராதாராணியின் தாய் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கடைசிப் பசுஷமாக காமாக்ய பாபு, மாதந்தோறும் கொஞ்சம் சகாயம் செய்வதாகவும் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் விரும்பினார்.

"இப்பொழுது கொஞ்சம் பணம் கையில் இருக்கிறது. அவசியம் ஏற்பட்டால் உங்களிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்" என்று ராதாராணியின் தாய் அவரிடம் சாக்குச் சொல்லிவிட்டாள்.

அவள் ருக்மிணி குமாரிடம் வாங்கிக் கொண்டதுதான் முதல் தானம்; அதுவே கடைசி தானமுங்கூட.

தாயும் பெண்ணும் இந்த மாதிரியான துர்த்தசையில் இருந்தார்கள் என்று அதுவரையில் காமாக்ய பாபுவுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் இருந்த நிலைமையைப் பார்த்து அவர் மிகவும் மனம் பதறிப்போய் விட்டார். கடைசிக்காலத்தில் அந்த அம்மாள் தம்மிடம் கேட்ட உதவியைப் பார்த்து அவர் மனம் இளகியது.

"அம்மா! உங்கள் உத்தரவுப்படி செய்கிறேன். நான் வேறு என்ன செய்யப் போகிறேன்? நான் எந்த விதத்தில் வேண்டுமானாலும் உங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்" என்றார் காமாக்ய பாபு.

"நான் போகிறேன்; ஆனால் ராதாராணி இருக்கிறாள். கோர்ட்டிலிருந்து என் மாமனார் உயில் கைக்கு வந்தால், ராதாராணிக்கு யதேஷ்டமாக ஐசுவரியம் வரும். அவளுக்குத் துணை ஒருவரும் இல்லை. நீங்களேதான் அவளை உங்கள் புத்திரியைப் போல் பாவித்துக் காப்பாற்றவேண்டும். அவ்வளவுதான் நான் கேட்டுக் கொள்வது. நீங்கள் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டால் நான் அவளைத் தனியாக விட்டுப் போகவில்லை, ஆண்டவன் ஒரு சிறந்த பாதுகாப்பை அளித்திருக்கின்றான் என்று எண்ணுவேன்; என் பிராணன் பிறகு நிம்மதியாகப் போகும்" என்றாள்.

"என்னுடைய சொந்தக் குழந்தையைக் காட்டிலும் அதிகமாக அவளைப் பாவித்துக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று உங்களுக்கு வாக்குறுதி கொடுக்கிறேன்" என்றார் காமாக்ய பாபு.

அவர் மனமிரங்கி இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினார். அப்படிச் சொன்னபொழுது அவருடைய கண்களில் நீர் நிறைந்திருந்ததைக் கண்டு ராதாராணியின் தாய் திருப்தியடைந்தாள். மெலிந்தும் உலர்ந்தும் போயிருந்த அவள் உடுகளில், ஒரு சந்தோஷப் புன்னகையின் சின்னம் தோன்றிற்று. அந்தச் சிரிப்பைப் பார்த்ததுமே, அவள் அதிக காலம் இருக்கமாட்டாள் என்று தீர்மானித்துவிட்டார் காமாக்ய பாபு.

"இப்பொழுது எங்கள் வீட்டில் வந்து இருங்கள். பிறகு எங்கேயாவது நல்ல வீடாகப் பார்த்துக்கொண்டு போகலாம்"

என்று காமாக்ய பாபு மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார்.

அந்த அம்மாளுக்கு ஒரு பிடிவாதம். தரித்திர தசையில் அவர் வீட்டிற்குப்போக அவள் சிறிதும் இஷ்டப்படவில்லை. அவளுக்கு இப்பொழுது தரித்திர தசை நீங்கிவிட்டதால் அவளுக்கு அங்கே போவதில் ஆசைபண்ண இல்லை. எனவே காமாக்ய பாபு இருவரையும் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

அவர் உடனே முறைப்படி நோயாளிக்குச் சிகிச்சை செய்ய ஆரம்பித்தார். எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுப் பார்த்தார். ஆனால் அவள் உடம்பைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. சில நாட்களுக்கெல்லாம் அவள் உயிர் துறந்தாள்.

காலக்கிரமத்தில் காமாக்ய பாபு, ராதாராணியினுடைய சொத்து முழுவதையும் கோர்ட் மூலம் வசப்படுத்திக் கொண்டார். ஆனால் ராதாராணி சிறு பெண்ணானதால் அவளைத் தனியாகக் குடி வைக்காமல் தம்முடைய வீட்டிலேயே இருக்கச் செய்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ராதாராணியினுடைய சொத்து முழுவதும், "கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸின்" கீழ் வைத்து விடவேண்டுமென்பது கலெக்டரின் அபிப்பிராயம். ஆனால் தாம் அன்புடனும் சிரத்தையுடனும் செய்யக் கூடியதுபோல, சர்க்கார் சிப்பந்திகள் ராதாராணிக்கு அவ்வளவு நன்மை செய்யமுடியாது என்று காமாக்ய பாபு எண்ணினார். அந்த விஷயத்தைக் கலெக்டரும் ஒப்புக் கொண்டார்.

ஆகையால் அவரே ராதாராணியினுடைய சொத்து எல்லாவற்றையும் மேற்பார்வை பார்த்துக் கொள்ளும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்.

சொத்து விஷயத்தில் அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடவே அடுத்தபடி பாக்கியாக நின்றது ராதாராணியினுடைய விவாக விஷயம். காமாக்ய பாபு, புதுமைக் கருத்துகள் கொண்ட பேர்வழி. பால்ய விவாகத்தை மனமாற வெறுத்தவர். ராதாராணிக்கு உடனே கல்யாணம் செய்யாவிட்டால், ஜாதி போய்விடும் என்று சொல்வதற்கு அவளுக்குத் தம்மைத்தவிர வேறு யாருமில்லையே என்று திடங்கொண்டார். அவளுக்காக எப்பொழுது கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று தோன்றுகிறதோ அப்பொழுது செய்து கொள்ளட்டும்; அதுவரையில் படிக்கட்டும் என்று தீர்மானித்தார்.

தம் தீர்மானப்படியே அவளுடைய கல்யாணத்தைப் பற்றி ஒரு விதமான முயற்சியும் செய்யாமல் அவளுக்கு முதல்தரமான படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பதிலேயே காமாக்ய பாபு ஈடுபட்டார்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்
அனாதாசிரமம்

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஐந்து வருஷங்கள் கழிந்தன. ராதாராணி பதினாறு வயதான பரம சுந்தர உருவத்தைப் பெற்று விளங்கினாள். அந்தப்புரங்களில் கூட அப்பேர்ப்பட்ட சர்வாங்க சுந்தர ரூபத்தைக் காண முடியாது. அவளுக்குக் கல்யாணமாக வேண்டிய பருவம். அவளுடைய மனத்தை அறிந்துதான் கல்யாணம் செய்ய வேண்டுமென்று காமாக்ய பாபு தீர்மானித்தார். உண்மையை அறிய வேண்டி வசந்தக்குமாரியைக் கூப்பிட்டார்.

வசந்தாவும் ராதாராணியும் தோழிகள். இருவரும் ஒரே வயதுடையவர்கள். நெருங்கிய நட்பு கொண்டவர்கள். காமாக்ய பாபு தம் மனத்திலிருந்த விஷயத்தை அவளிடம் சொன்னார்.

வசந்தா லஜ்ஜையுடனும் புன்சிரிப்புடனும் தகப்பனாரைப் பார்த்து, "ருக்மிணி குமார் ராய் என்று யாராவது இருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டாள்.

"இல்லையே! எனக்கு அந்தப் பெயருடைய யாரும் பரிசயம் இல்லையே! ஏன்? என்ன விசேஷம்?" என்று காமாக்ய பாபு ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

"ராதாராணி, அந்த ருக்மிணி குமாரரையைத் தவிர, வேறு யாரையும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளமாட்டாள் என்று நான் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்" என்று வசந்தா சொன்னாள்.

"அது யார்? வேறு மனிதருடன் ராதாராணிக்கு எப்பொழுது எந்த முறையில் பரிசயம் ஏற்பட்டது?" என்றார்.

வசந்தா தலை குனிந்துகொண்டு மௌனச் சிரித்தாள். ராதாராணி தன்னிடம் ரதோற்சவத்தன்று நடந்த சம்பவங்கள் எல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாகச் சொன்னாள்.

அவற்றைக் கேட்டதும் காமாக்ய பாபு, ருக்மிணி குமாரனைப் புகழ்ந்துகொண்டே, "அம்மா ராதாராணியிடம் அழுத்தமாக இந்த விஷயத்தைத் தெரிவி. அவள் ஒரு பெரும் தவறு செய்துவிட்டாள். நன்றியறிதலை ஒட்டி எப்பொழுதும் விவாகம் செய்து கொள்ளக் கூடாது. ருக்மிணி குமாரனுக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்யவேண்டிய அளவு அவருக்கு நமது நன்றியறிதலைக் காட்டுவோம். ஆனால் அதற்காக ராதாராணி, அவனை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை. அதுவுமல்லாமல் அவன் யாரோ? எந்த ஜாதியோ, என்ன வயதோ? அதெல்லாம் ஒன்றுமே தெரியவில்லையே! அவனுக்கு வீடு வாசல், குழந்தை குட்டிகள் இருந்தால் அவனை விவாகம் செய்துகொள்ளுவது எப்படி?" என்றார்.

"அதைப் பற்றி அவளுக்குப் பிரமாதமான கவலை ஒன்றும் இல்லை. அது விஷயமாகத் தன் மனத்தில் ராதாராணி நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அன்றிரவு அவள் மனத்தில் படிந்த ருக்மிணிகுமாரனின் உருவம், அப்படியே நிலைக்கொண்டு விட்டதாம். எப்படி ஜனங்கள் லோகத்தில் தேவதைகளை பூஜிப்பார்களோ, அந்த மாதிரி ராதாராணி அந்தப் பிரதிமையை மனத்தில் வைத்து நாள் தவறாமல் ஆராதித்து வருகிறாள். நம் வீட்டிற்குவந்த இந்த ஐந்து வருஷங்களில் அவள் ஒரு நாளாவது என்னிடம் ருக்மிணி குமாரனின் பேச்சை எடுக்கத் தவறினதே இல்லை. வேறு யாராவது ராதாராணியைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால், நிச்சயம் அவளுக்கு வாழ்க்கையில் சுகமென்பது அணுவளவும் உண்டாகாது".

"இது ஒரு பித்து. இதற்கு ஒரு வைத்தியம் செய்தாக வேண்டும். முதன் முதல் இவளுக்கும் அவனுக்கும் சந்திப்பு ஏற்படுத்துவதுதான் சரியான மருந்து" என்று காமாக்ய பாபு தமக்குள் எண்ணிக்கொண்டார்.

காமாக்ய பாபு ருக்மிணி குமாரராய் என்னும் பெயருடையவரைத் தேட ஆரம்பித்தார். தாமே கல்கத்தாவுக்குச் சென்று, அங்கே பல இடங்களில் விசாரித்தார். தம்முடைய பந்து மித்திரர்களையும் தேடச் செய்தார். பல இடங்களிலிருந்த தம் கஷ்டிக்காரர்களுக்கும் கடிதம் எழுதினார். எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் விளம்பரம் செய்தார். அந்த விளம்பரம் பின்வருமாறு:-

பாபு ருக்மிணி ராயை, அடியில் கையொப்பமிட்டிருக்கிறவர், நேரில் சந்திக்க விரும்புகிறார். அதனால் விசேஷப் பிரயோஜனம் உண்டு. இதிலிருந்து ருக்மிணி பாபுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தவிர வேறு ஒன்றும் ஏற்படாது

ஸ்ரீ

ஆனால் எங்கிருந்தும் ருக்மிணிகுமாரனைப் பற்றி யாதொரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள், வருஷங்கள் சென்றன. எந்த ருக்மிணிகுமாரனும் வரவில்லை.

இதற்குள் ராதாராணிக்கு ஒரு கோரமான விபத்து ஏற்பட்டு விட்டது. காமாக்ய பாபு காலம் சென்றுவிட்டார். அதனால் ராதாராணி மிகுந்த சோகத்தில் ஆழ்ந்தாள். இரண்டாம் தடவை, தன் பிதாவை இழந்ததைப் போல

எண்ணினாள்.

காமாக்ய பாபுவின் உத்தரக்கிரியைகளெல்லாம் முடிந்தவுடன், ராதாராணி தன்னுடைய சொந்த வீட்டிற்குப் போய்த் தன் வியவகாரங்களைத் தானே கவனிக்கலானாள். காமாக்ய பாபுவின் ஆதரவில் இருந்த காலத்தில் அவர், அவள் சொத்தை மிகவும் கருத்தோடு பாதுகாத்து வந்தார். அவரது திறமையினால் ராதாராணியினுடைய செல்வம் மிகவும் பெருகி இருந்தது.

தன் சொத்தைக் கைக்கொண்டதும், ராதாராணி முதல் காரியமாக, இரண்டு லக்ஷ ரூபாய் சர்க்காருக்கு அனுப்பினாள். தன் பெயரால் அனாதை ஆசிரமம் ஒன்று ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்றும் அதற்கு ரூக்மிணி குமார மாளிகை என்று பெயர் வைக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டாள். கவர்ன்மெண்ட் அதிகாரிகள், பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட பெயரைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் என்ன சொல்லமுடியும்? அநாத நிவாஸம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ராதாராணியினுடைய தாய் தரித்திர தசை வந்தவுடன், தன்னுடைய சொந்தக் கிராமத்தை விட்டு விட்டாளென்றும் முன்பே கூறினோமல்லவா? ஒரு கிராமத்தில் பணக்காரனாக இருந்த ஒருவன், திடீரென்று ஏழையாகி அந்தக் கிராமத்தில் வகிக்கமுடியாதவனாகி விடுகிறானல்லவா? அவளுடைய சொந்தக் கிராமம் ஸ்ரீராமபுரத்திற்குக் கொஞ்ச தூரந்தான். அதை ராஜபுரம் என்று சொல்வதுகூட வழக்கம்.

இந்தச் சமயத்தில் ராதாராணி ராஜபுரத்தில்தான் வசித்து வந்தாள். அனாதை ஆசிரமம், ராஜபுரத்தில் அவளுடைய வீட்டிற்கு எதிரேதான் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பல தேசங்களிலிருந்து, ஏழைகளும் அனாதைகளும் அங்கே வந்து வசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நான்காம் அத்தியாயம்
பெரிய மனிதர்

இரண்டொரு வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒரு பெரிய மனிதர், அந்த அனாத நிவாஸத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவருக்கு வயது முப்பத்தைந்து அல்லது முப்பத்தாறு இருக்கலாம். அவரைப் பார்த்தால், மிகவும் அமைதியும் கம்பீரமுடையவராகத் தோன்றினார்; பெரும் பணம் படைத்தவராகவும் தென்பட்டார். அவர் அந்த ருக்மிணி குமார் மாளிகையின் வாசலில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

அங்கிருந்த காவலாட்களைப் பார்த்து, அக்கனவான், "இது யாருடைய வீடு?" என்று கேட்டார்.

அவர்கள், "இது யாருடைய வீடும் அல்ல; இது அனாதை ஜனங்கள் இருக்கும் இடம். இதற்கு ருக்மிணி குமார் மாளிகை என்று பெயர்" என்றார்கள்.

வந்தவர், "நான் இதற்குள் போய்ப் பார்க்கலாமா?" என்று கேட்டார்.

"ஏழைகளே இஷ்டப்படி உள்ளே போகலாமே. அப்படியிருக்க, நீங்கள் போவதற்கு என்ன தடை இருக்கும்?" என்று அவ்வாட்கள் கூறினார்கள்.

வந்தவர், உள்ளே சென்று எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினார்.

"உள்ளே இருக்கும் ஏற்பாடுகளெல்லாம் மிகவும் அழகாக இருக்கின்றன. யார் இந்த அன்ன சத்திரத்தைக் கட்டினது? ருக்மிணி குமார் என்பதா அவர் பெயர்?" என்று கேட்டார்.

"ஒரு பெண்மணி இந்தச் சத்திரத்தைக் கட்டி வைத்திருக்கிறாள்" என்று காவல்காரர்கள் சொன்னார்கள்.

"பின் ஏன் இதற்கு ருக்மிணி குமார் மாளிகை என்ற பெயரை வைக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

"அது எங்களுக்குத் தெரியாது!"

"அது யாருடைய பெயர்?"

"யாருடையதும் அல்ல!"

"இதைக் கட்டின அந்தப் பெண்மணியினுடைய இருப்பிடம் எங்கே?" என்று வந்தவர் மேலும் கேட்டார்; உடனே காவலாட்கள் எதிரே இருந்த பெரிய மாளிகையைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

"ஆமாம்! இந்த வீட்டுக்காரி அம்மாள், புருஷர்கள் எதிரே வருவது உண்டோ? - கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது! - இந்தக் காலத்தில் பல பெரிய வீட்டுப் பெண்கள் சாதாரணமாக வெளியே வந்து விடுகிறார்கள். அதனால்தான் கேட்டேன்".

"இவர்கள் அந்த மாதிரி அல்ல; இவர்கள் புருஷர்கள் எதிரே வர மாட்டார்கள்".

கேள்வி கேட்டவர், மெல்ல ராதாராணியினுடைய வீட்டை நோக்கிப் போய் உள்ளே நுழைந்தார்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்
ருக்மிணி குமாரர்

அவர் சாரண வங்காளி தனவந்தரைப் போலத்தான் உடை உடுத்திருந்தார். விசேஷ ஆடம்பரம் ஒன்றும் அவரிடம் காணப்படவில்லை. ஆனால் அவருடைய கை விரலில் மட்டும் ஒரு வைர மோதிரம் இருந்தது அதைப் பார்த்து ராதாராணியினுடைய வேலையாட்கள் பிரமித்துப் போனார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வைரத்தை அவர்கள் அதுவரையிலும் யார் விரலிலும் பார்த்ததில்லை. அவருடன் கூட யாரும் இல்லை. ஆகையால் அவர் யாரென்று தெரிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை. அவர் தாமே தம்மைப் பற்றிச் சொல்லுவார் என்று எதிர்பார்த்தார்கள் ஆனால் அந்தக் கனவான் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அவர் ராதாராணியின் குமாஸ்தாவின் கையில் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து, "இந்தாருங்கள், இந்தக் கடிதத்தை உங்கள் முதலாளியிடம் கொடுத்து, பதில் வாங்கிக் கொண்டு வாருங்கள்" என்றார்.

"எங்கள் முதலாளி ஒரு பெண்மணி. மேலும் அப்படி அதிக வயது ஆகாதவர். யாராவது அறிமுகமாகாதவர்கள் அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதியனுப்பினால் நான் படிக்காமல் அவர்களுக்கு அனுப்பக்கூடாது என்பது உத்தரவு".

"அப்படியானால் தாங்கள் இதைப் படியுங்களேன்! எனக்கு ஓர் ஆட்சேபணையும் இல்லை".

குமாஸ்தா பின்வருமாறு கடிதத்தை வாசித்தார்:

"என் பிரிய சகோதரி, இவர் புருஷர் என்றாலும் இவரைத் தனிமையில் சந்தி பயப்படாதே. நடப்பதைப் பிறகு எனக்கு எழுது".

- வசந்த குமாரி.

காமாக்கய பாபுவினுடைய பெண்ணின் கையெழுத்தைக் கண்டதும் யாரும் மறு பேச்சுப் பேசவில்லை. கடிதம் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றது. உடனே அந்தப்புரத்திலிருந்து வேலைக்காரி ஒருத்தி கடிதம் கொண்டுவந்தவரை உள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போகவந்தாள். கூட ஒருவரும் போகவில்லை; போகும்படி உத்தரவு இல்லை.

வேலைக்காரி பாபுவைக் கூட்டிக்கொண்டு போய், ஓர் அறையில் உட்கார வைத்தாள். ராதாராணியினுடைய அந்தப்புரத்தில் நுழைந்த முதல் ஆண்பிள்ளை அவர்தாம். அவர் வந்ததைப் பார்த்ததும், ஒரு வேலைக்காரி உள்ளே ராதாராணியிடம் தெரிவிக்கச் சென்றாள். மற்றொருத்தி மறைந்து நின்று வந்தவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வந்தவர் நல்ல சிவப்பு. மலர்ந்த மல்லிகைப்பூ போன்ற காந்தி; நன்றாக வளர்ந்த மேனி; கொஞ்சம் பருத்து அகன்ற நெற்றி; அழகாக அடர்ந்து சுருண்டு கறுத்த கேசம்; விசாலமான கண்கள்; நேர்மையான பார்வை, தீர்மானமான புருவங்கள்; அழகிய மூக்கு; சிவந்த உதடுகள்; அவை அழகாகவும் மிருதுவாகவும் இருந்தன; உயர்ந்த புஷ்டியான கழுத்து. விரல்கள் சுத்தமாயும் நேர்த்தியாயும் ஒரு வைரக் கல்லோடு விளங்குவனவாகவும் இருந்தன

ராதாராணி அங்கே வந்ததும் வேலைக்காரிக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டாள். ராதாராணி உள்ளே நுழைந்ததுமே பாபு பார்த்தார். அந்த அழகிய அறையில் ஒரு புதிய சூர்யோதயம் ஆனது போல் இருந்தது அழகு விளக்கு அவளை அப்படிப் பாதாதிகேசம் ஏற்றி வைத்திருந்தது. வந்தவர் தாம் முதலில் பேச வேண்டியது கிரமம் அல்லவா? அவர்தாமே வயதில் பெரியவர்? ஆண்பிள்ளை? ஆனால் அவர் இந்தச் செளந்தரியத்தில் ஈடுபட்டுப் பிரமித்துப் பேச்சற்றுப் போய் விட்டார். ராதாராணி கொஞ்சம் அதிருப்தி அடைந்தவளாய், "நீங்கள் ஏன் இந்த விதமாக என்னைத் தனியாகச் சந்திக்க வேண்டுமென்று கோரினீர்கள்? நான் பெண் பிள்ளை; எந்தப் புருஷரையும் தனியே சந்திக்காதவள். வசந்தாவினுடைய வேண்டுகோளின்படியல்லவா நான் இங்கேவரச் சம்மதித்தேன்?" என்றாள்.

"நான் உங்களுடன் இந்த மாதிரி சந்திப்புக்கொள்ள இச்சைப்பட்டிருந்தேனானால் அது தப்புதான்".

ராதாராணிக்கு அவர் சொன்னது புரியவில்லை. "அது இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் வசந்தா எதற்காக இந்த மாதிரி எனக்கு உத்தரவு போட்டாளென்று அவள் எழுதவில்லை. தங்களுக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன்".

வந்தவர் ஒரு பழைய பத்திரிக்கையை வெளியில் எடுத்து ராதாராணிக்குக் காண்பித்தார். ராதாராணி படித்துப் பார்த்தாள். ருக்மிணி குமார் விஷயமாகக் காமாக்கய பிரபு பிரசுரித்த விளம்பரம் அதில் இருந்தது ராதாராணி அப்படியே நின்று போய்விட்டாள். காற்றில் துடிக்கும் தென்னம் ஓலைகள் போல அவள் உடம்பு துடித்தது.

வந்தவரின் திவ்யமான தேக அமைப்பைக் கண்டு, அவர்தாம் தன்னுடைய ருக்மிணி குமாரரோ என்று அவள் நினைத்தாள். மேலே அவளால் உணர்ச்சியை அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

"உங்கள் பெயர் ருக்மிணி குமார பாபுவா?" என்று கேட்டாள்.

வந்தவர், "இல்லை" என்றார்.

"இல்லை" என்ற அந்தப் சப்தத்தைக் கேட்டு ராதாராணி மெள்ளத் தன் ஆசனத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள் அவள் ஹிருதயம் அப்பொழுது வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது.

வந்தவர், "இல்லை, நான் ருக்மிணி குமார பாபுவாக இருந்திருந்தால், காமாக்ய பாபு, இந்த விளம்பரத்தைச் செய்திருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஏனென்றால், அவருக்கும் எனக்கு நல்ல பரிசயம் உண்டு. ஆனால் இந்த விளம்பரம் வெளிவந்ததும் இதை நான் தனியாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டேன்" என்றார்.

"இந்த அறிக்கைக்கும் உங்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்றால் எதற்காக நீங்கள் இதை எடுத்துக் காப்பாற்றி வைத்திருந்தீர்கள்?"

"ஒரு காரணமாகத்தான்! இந்த எட்டு வருஷ காலமாக நான் இங்கும் அங்குமாகத் திரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் லோகத்திற்குப் பயந்து என் உண்மையான பெயரை மறைத்துப் புனை பெயர் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன் என்னுடைய புனைப்பெயர்தான் ருக்மிணி குமாரென்பது. நீங்கள் மிகவும் கலங்கிப் போய் விட்டதாகத் தெரிகிறதே, ஏன்?"

ராதாராணி ஒருவிதமாகக் கொங்சம் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள்.

"நான் இந்தமாதிரி புனைபெயர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று யாருக்கும் தெரியாது யாராவது என்னை ஒரு வேளை தேடினால் - அந்த மாதிரி ஒன்றும் ஏற்படவில்லை - அப்பொழுது எப்படி அறிந்து கொள்ளுகிறது என்று அதைக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் காமாக்ய பாபுவை நெருங்கமட்டும் எனக்குத் தெரியும் வரவில்லை".

"பின்?"

"பிறகு காமாக்ய பாபுவினுடைய உதரக்கிரியையின்போது அவருடைய பிள்ளைகள் என்னை நிமந்தரணத்திற்குச் சொல்லியிருந்தார்கள். ஆனால் வேறு வேலை இருந்ததால் நான் போகமுடியவில்லை. இப்பொழுது அந்தத் தவறுதலுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள அவருடைய பிள்ளைகளைப் பார்க்கச் சென்றேன். விளம்பரத்தையுங்கூடக் கொண்டு போயிருந்தேன். பேச்சுக்கிரமத்தில் அதன் விஷயத்தைக் கிளப்பி இந்த விளம்பரத்தை காமாக்ய பாபு எதற்காகச் செய்தார்? என்று அவருடைய மூத்த பிள்ளையைக் கேட்டேன். அது ராதாராணியின் கோரிக்கையின் பேரில் என்று அவர் சொன்னார். எனக்கும் ராதாராணியினிடம் பரிசயம் உண்டு. அவள் ஒரு சிறுமி. நான் ஒரு நாள் அவளைக் கண்டதுமே அவள் என் மனத்தில் பதிந்து விட்டாள். அவள் தன்னுடைய தாய்க்கு மருந்து வாங்குவதற்காக, தான் பட்டினி கிடந்து பூமாலை கட்டி அந்த இருட்டிலும் மழையிலும்... என்று சொல்லும் போது அவரால் பேசக்கூட முடியவில்லை. அவர் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. ராதாராணிக்கும் கண்களில் நீர் ஜ்வலித்தது. ராதாராணி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பிறருடைய கதை இங்கே எதற்கு? உங்கள் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்றாள்.

"ராதாராணி வேறொருத்தி அல்ல. உலகத்தில் யாராவது ஒரு தேவ கன்னிகை இருக்கிறாள் என்றால், அவள் ராதாராணிதான். யாராவது பரிசுத்த உள்ளமும், தூய மனதும் உடையவர்களென்றால் அவள்தான் ராதாராணி. யாருடைய வார்த்தையாவது அமிர்தமயமாக இருக்கிறதென்றால் அது ராதாராணியினுடையது அவள் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும், அப்ஸரகணங்களின் வீணை தொனக்கும். நான் அவளுடைய குரல் போன்ற குரலைக் கேட்டதில்லை. அவளுடைய பேச்சைப் போன்ற பேச்சைக் கேட்டதில்லை".

ருக்மிணி குமாரர் - இப்பொழுது அவரை இப்படித்தானே கூப்பிடவேண்டும் - மனத்திற்குள் நினைத்துக்கொண்டார்: "மறுபடியும் இன்றுதான் அந்தமாதிரி பேச்சைக் கேட்கிறேன். அன்று அக்குழந்தையின் குரல் எப்படி இருந்ததோ அது என் மனத்தில் அப்படியே பதிந்திருக்கிறது. இவ்வளவு நாளும் நான் அதை என் உள்ளுக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இன்று இந்தப் பெண்மணியின் குரலைக் கேட்டதும், எனக்கு ஏன் அந்த ராதாராணியின் நினைவு வரவேண்டும்? இவள் தான் அவளோ? சீ, என்ன முட்டாள்தனமான எண்ணம்! அந்த ஏழைப் பிச்சைக்காரி எங்கேயோ? பாவம்! இவள் உயர்ந்த மாளிகையில் உல்லாசமாக வாழும் இந்திராணியாக அல்லவா இருக்கிறாள்!"

'அந்த ராதாராணியின் முகத்தை நான் இருட்டில் அன்று சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை. அவள் அழகுள்ளவளாய் இருந்தாளா? விகாரமாக இருந்தாளா என்பதைக்கூட கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் சந்திரனைப் பழிக்கும் இந்த ரூபராசியினுடைய சதாம்சமான அழகும் அவளுக்கு அன்று இருந்திருந்தால் இன்று அவள் யோகிகளின் மனமோகினியாக அல்லவோ இருக்கவேண்டும்'

ராதாராணி ருக்மிணி குமாருடைய இனிய மொழிகளைக் கேட்டுக் கொண்டே மனத்திற்குள் ஆலோசிக்கலானாள்

'மிக்க துரதிர்ஷ்டக்காரியான ராதாராணியைப் பற்றி நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மையில் உங்களுக்குத்தான் பொருந்தும். இந்த எட்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு, இந்த ராதாராணியை ஏய்த்துவிட்டுப் போகவா, இந்திரனாகிய நீங்கள் நந்தவனத்திலிருந்து இறங்கி வந்திருக்கிறீர்கள்? இவ்வளவு தினங்களாக நான் செய்த ஹருதய பூஜை உங்களுக்கு எட்டிற்றா? திருப்தியளிக்கிறதா? நீங்கள் அந்தர்யாமியா என்ன? இல்லாவிட்டால் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? நான் உள்ளே மறைந்து மறைந்து செய்த பூஜையின் பயனாகவா இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள்?'

இப்பொழுதுதான் முதல் முதலாக அவர்கள் இருவரும் பரஸ்பரம் பகலொளியில் பார்த்துக் கொண்டார்கள் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து யோசனையில் ஆழ்ந்தார்கள் ஸாகரங்கள் தூழ்ந்து நதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஜீவராசிகள் மண்டிக் கிடக்கும் இந்தப் பூமியில் இவ்வளவு தேஜோமயமாகவும் இவ்வளவு மதுரமாகவும், இவ்வளவு சுகமயமாகவும் யார் இருக்கிறார்கள்? சஞ்சலமான பார்வையில் ஒரு நேர்மை, புன்னகை ததும்பும் முகத்தில் ஒரு கம்பீரம். மலர்ந்த முகத்தில் ஒரு வெட்கம். வெகுநாள் பழகினது; ஆனால் முற்றிலும் புதுமையானது. நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் புதுமை கொண்டு மாறுவது மாதூர்யமயமானது, உள்ளுக்கும் இருப்பது, ஆனால் முற்றிலும் பிரிந்திருப்பது. நீண்ட நினைவிலிருப்பது; ஆனால் அதற்கு முன்னால் கண்ணில் படாதது. எங்கும் பார்த்திராது. இனிமேல் பார்க்கக்கூடாது இப்படிப்பட்ட பிரகிருதி எது?

ராதாராணி வெகு கஷ்டத்துடன் பேசினாள். ஏனென்றால் கண்ணீர் நின்றபாடில்லை. மேலும் எங்கிருந்தோ ஒரு புன்னகை வந்து அவள் இதழ்களில் பூத்தது. "இப்போது என் முன் நிற்கும் நீங்கள் அந்த ஏழைப் பெண்ணிற்கு உபகாரம் செய்தவர் என்று சொல்ல வேண்டாம்" என்று அவள் கூறினாள்.

ஆமாம்! என்னத்தைச் சொல்வதற்குப் பதிலாக நீ இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னாய்? யாருடைய கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டழுது, பிராணைசுவரா! கஷ்டப்படுகிற என்னுடைய உயிரே! உங்களை நீண்ட நாளாக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தேன் என்று சொல்ல எண்ணினாயோ, சிரித்துக் கொண்டே யாரிடம், அந்தத் துரதிர்ஷ்டக்காரி இவள் தான் என்று சொல்ல விரும்பினாயோ அவரிடம் மரியாதையாக மேல் வார்த்தைகள் பேசிக் கொண்டிருந்தாயே - எதற்காக ராதாராணி?

ராதாராணி தன் மனத்திற்குள் ஒரு நிமிஷம் தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள் ஏனென்றால் தான் சொன்ன வார்த்தை ஒரு மிரட்டல்போல இருந்தது. ருக்மிணி குமாரர் ஒரு நிமிஷம் தயங்கி பிறகு, "அதுதான் சொல்கிறேன். நான் அந்த ராதாராணியைத்தான் தேடுகிறேன். இதுவரை இருட்டில் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது ஓர் ஆசை, ஒரு வேளை இந்த ராதாராணி என்னுடைய அந்த ராதாராணிதானோ என்று".

"உங்களுடைய ராதாராணியா?" இந்த மாதிரிசொல்லிவிட்டு, ராதாராணி தலை குனிந்து கொண்டு மெல்லச் சிரித்தாள்.

ருக்மிணி குமாரர் தமக்குள், 'நீ என்று எப்படிச் சொன்னேன்? இவள் யாரோ?' என்று எண்ணிக் கொண்டு உரக்க, "ஆமாம், என்னுடைய ராதாராணிதான்! அவளை நான் ஒரே ஒரு நாள் இரவில்தான் பார்த்தேன்! என்ன சொல்லட்டும்? இந்த எட்ட வருஷங்களாக நான் அவளை மறக்கமுடியவில்லை. என்னுடைய ராதாராணி" என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

"இருக்கலாம், உங்கள் ராதாராணி" என்றாள் ராதாராணி.

அந்தச் சிறு ஆசையை வைத்துக் கொண்டுதான் நான் காமாக்ய பாபுவினுடைய மூத்தமகனை, "ராதாராணி யார் என்று விசாரித்தேன். அவன் சொன்ன விஷயத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்ல இஷ்டப்படவில்லை. எங்களுக்கு வேண்டியவர்களுடைய பெண் என்று மட்டும் தான் சொன்னான். அவனுக்கு எப்பொழுது இஷ்டமில்லையோ, அப்பொழுது அவனை நான் நிர்ப்பந்தம் செய்யவில்லை. என்ன ராதாராணி, ருக்மிணி குமாரனைச் சந்தித்து விட்டாளா? அல்லது அவளைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டாளா? ஏதாவது தெரியுமா? தேவை இருந்தால் சொல்லு. நான் சந்திப்பு செய்து வைக்கிறேன் என்று சொன்னேன். நான் இதைச் சொன்னதும், அவன் ராதாராணி ருக்மிணி குமாரனைப் பற்றி விசாரித்துத் தேடிக்கொண்டுதான் இருந்தான். ஆனால் அதைப்பற்றி எனக்கு விஸ்தாரமாகத் தெரியாது. என் தகப்பனாருக்குத்தான் நன்றாகத் தெரியும். என் சகோதரிக்குக் கூடத் தெரியலாமென்று நினைக்கிறேன். நீ எப்பொழுது சந்திப்பு ஏற்படுத்த முடியுமென்று சொல்லுகிறாயோ, அப்பொழுது நான் வேண்டுமானால் போய் என் சகோதரியிடம் விஷயத்தைத் தெரிவிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு அவன் தன் சகோதரியிடம் சென்றான். அவள் கொடுத்த கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் கொடுத்தான்".

"என்னுடைய சகோதரி விஸ்தாரமாக ஒன்றும் என்னிடம் சொல்ல மறுத்துவிட்டாள். இந்தக் கடிதத்தைத்தான் கொடுத்தாள்" என்றான். "என்னை அவள் நேராக ராஜபுரத்திற்குப் போகும்படிச் சொன்னாளாம். அங்கே அன்ன சத்திரம் வைத்திருப்பவரை நேரில் சந்திக்கும்படிச் சொன்னாளாம் ஆகையினால் தான் நான் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு இங்கே வந்திருக்கிறேன். நான் செய்ததில் என்ன பிசகு?"

எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனால் இங்கே வந்து நின்றவுடன் எனக்கென்னவோ பிரமை தட்டிவிட்டது. உங்கள் ராதாராணி யார்? அவளை எனக்குத் தெரியுமா தெரியாதா என்று கூட எனக்குத் தெரியாது என்று ராதாராணி சொன்னாள்.

ருக்மிணி குமாரர் அந்த ரதோற்சவ தினத்து விவரங்களை அவளிடம் விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். ஆனால் தாம் புடவைகள் கொடுத்த விஷயத்தை மாத்திரம் சொல்லவில்லை.

"விஷயத்தை முழுவதும் சொல்லுங்கள். எதையோ மறைத்துப் பேசுகிறீர்கள். ஏனென்றால் நீங்கள் பார்க்கிறபோதே மிகவும் தயாள சித்தமுள்ளவர் என்று தெரிகிறது. அப்படி இருக்கும்பொழுது, அந்த ஏழைப் பெண்ணைப் பார்த்தவுடன் நீங்கள் அவளுக்கு நிச்சயம் ஏதாவது உதவி செய்திருக்க வேண்டும் அதைப் பற்றி ஒன்றுமே நீங்கள் சொல்லவில்லையே எனக்கு" என்றாள் ராதாராணி.

"விசேஷமான அனுசூலம் ஒன்றும் செய்வதற்கு முடியவில்லை. நான் அப்பொழுது படகுக்குப் போகும்வழியில் ரதத்தைப் பார்க்க வந்திருந்தேன். பிறகு தெரிந்தது இம்மாதிரி ருக்மிணி குமார ராயை யாரோ தேடினார்களென்று பிற்பகலில் பெருமழை; படகில் இருக்கப் பயந்து கரைக்கு வந்தேன். என்னிடம் இருந்த சொற்பப் பணத்தை ராதாராணிக்குக் கொடுத்தேன். ஆனால் அது ரொம்பக் குறைவு. மறுநாட்காலையில் போய் அவர்களைப் பற்றி விசேஷமாக விசாரிக்கலாமென்று எண்ணினேன். ஆனால் அன்றிரவு என்னுடைய தகப்பனாருக்குச் சரீர அசௌக்கியமென்று தகவல் கிடைக்கவே காசிக்குப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டேன். தகப்பனார் வெகுநாள் வியாதியாகக் கிடந்தார். காசியிலிருந்து திரும்புவதற்கு எனக்கு ஒரு வருஷத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது அதற்குப் பிறகு நான் திரும்பி வந்தவுடன் அந்தக் குடிசையைப் போய்ப் பார்த்தேன். அங்கே அவர்களைக் காணவில்லை" என்று ருக்மிணி குமாரர் சொன்னார்.

"ஒரே ஒரு விஷயம் கேட்க விரும்புகிறேன். அந்த ரசோற்சவ தினத்தன்று, அந்த மழை பெய்துகொண்டிருந்த பொழுது, நீங்கள் கொஞ்ச நேரம் அந்தக் குடிசையில் தங்கி இருப்பீர்களே. நீங்கள் எவ்வளவு நேரம் அங்கிருந்தீர்கள்? நினைவிருக்கிறதா?" என்று ராதாராணி கேட்டாள்.

"ரொம்ப நாழிகை இல்லை. ராதாராணி இடத்தில் நான் பணம் கொடுத்ததும், அவள் அதை வெளிச்சத்தில் பார்ப்பதற்காக உள்ளே விளக்கேற்றச் சென்றாள். நான் அப்பொழுது புடைவை வாங்குவதற்காகப் போனேன்".

"இன்னும் வேறு ஏதாவது கொடுத்தீர்களா?"

"வேறு என்ன கொடுப்பேன்? கையில் சிறு நோட்டிருந்தது. அதைக் குடிசையில் போட்டுவிட்டுப் போனேன்".

"நோட்டை அந்த மாதிரி போட்டுவிட்டுப் போவது அவ்வளவு சரியான காரியமா? நீங்கள் நோட்டை மறந்து தவறி விட்டுவிட்டீர்கள் என்றல்லவோ அவர்கள் நினைத்திருக்கக்கூடும்."

"இல்லை! ராதாராணிக்கு என்று பென்சிலால் அதில் எழுதிக் கீழே என் பெயரையும் ருக்மிணி குமாரராய் என்று எழுதியிருந்தேன். அந்த ராதாராணி அந்த ருக்மிணி குமாரரையைத் தேடினால் அடையாளத்திற்காக இந்த விளம்பரத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்".

"அதனால்தான் சொல்கிறேன். நீங்கள் -" என்று ராதாராணி வாயெடுத்தவள் மேலே பேச முடியாமல் மளமளவென்று கண்ணீர் உதிர்ந்தாள். குனிந்து கொண்டிருந்த அவள் முகத்திலிருந்து கவிழ்ந்த புஷ்பத்திலிருந்து அதில் நிறைந்திருந்த ஜலம் கொட்டுவது போலக் கண்ணீர் கொட்டிற்று. உடனே முகத்தைத் துணியால் மூடிக் கொண்டு ராதாராணி அந்த அறையை விட்டு வெளியே போனாள்.

ருக்மிணி குமாரர் அந்தக் கண்ணீரைக் கண்டாரா இல்லையா? யார் கண்டார்கள்?

ஆறாவது அத்தியாயம்
வெட்கமும் ஆவலும்

வெளியே வந்து முகத்தையும் கண்களையும் கழுவிக்கண்ணீர் அடையாளத்தைப் போக்கிவிட்டு ராதாராணி யோசிக்கலானாள்:

'இவர் தாம் ருக்மிணி குமாரர், நானும் அதே ராதாராணிதான். இருவரும் தனித் தனியாக நினைவை மங்காது வைத்துக் காத்திருக்கிறோம். இப்பொழுது என்ன வழி? நான் ராதாராணி என்பதை அவர் நம்பலாம். அதற்குப் பின்? அவர் என்ன ஜாதி? அது எப்படித் தெரியும்? ஜாதியையாவது இங்கேயே அறிந்து விடலாம். அவர் என்னுடைய ஜாதியைச் சேர்ந்தவர் இல்லை என்று நிச்சயமாக ஏற்பட்டுவிடுமானால் பிறகு கலியாணம் இல்லை நீடித்த அன்பின் கட்டு இல்லை. உயிரின் ஊன்றிய இணைப்பும் இல்லை - ஒன்றுமில்லை. பிறகு எதற்காக அவருடன் விருதா பேச்சு வார்த்தை? அவர் நம்முடைய ஜாதி இல்லை என்றால் ருக்மிணி குமாரருடைய பெயரை ஜபித்துக்கொண்டு தான் இருக்கவேண்டும். இத்தனை நாளும் அந்தப் பெயரை நினைத்தே காலம் கழித்தாகிவிட்டது. வாழ்க்கையின் உன்னத நாட்களையே - உணர்ச்சி பொங்கிய நாட்களையே - அந்தத் தியானத்தில் கழித்தாகிவிட்டது. பாக்கிக் காலத்தை கழிப்பதுதானோ பிரமாதம்?'

இப்படி ராதாராணி எண்ண எண்ண அவள் முகம் சிவந்தது. இதழ்கள் இரண்டும் பூத்து விரிந்தன. மறுபடியும் கண்களிலிருந்து ஜலம் பெருகிற்று. மறுபடியும் ஜலம் விட்டுக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சமாளித்துக் கொள்ள முயன்றாள். மறுபடியும் அவள் எண்ணங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கிளம்பின.

'இருக்கட்டும். ஒரு வேளை என் ஜாதியாகத்தான் இருந்துவிட்டால்? இருந்து என்ன செய்கிறது? நல்ல வயது வந்தவராக இருக்கிறார். ஒரு வேளை கலியாணமே ஆகி இருக்கலாம். ஐயையோ! பெயரையாவது ஜபித்துக் கொண்டு காலம் கழிப்பேன். அதன்மேல் சக்களத்தியாக வாழ முடியாது.'

'பின் இப்பொழுது என்னதான் செய்வது? ஜாதி விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச்செடுத்துத்தான் என்ன பிரயோஜனம்? ஆனால் அவர் யார் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் அவர் பெயர் ருக்மிணி குமாரர் அல்லவென்று சொல்கிறார். எந்த நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே நான் சாகும் வரை காலம் கழிக்க வேண்டுமோ அதை நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? பிறகு அவரைப் போகச் சொல்லி விட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு அழலாம். அந்த நாசமாய்ப் போகிற வசந்தா இதெல்லாம் தெரியாமல் எதற்காக இவரை இங்கே அனுப்பினாள்? முன் யோசனை இல்லாமல் ஜீவன சமுத்திரத்தைக் கடையச் சென்றால் சிலருடைய தலைவிதி அமிர்தம் கிடைக்கிறது; மற்றும் சிலர் தலைவிதி விஷம் கிடைக்கிறது. இது தெரியாதா அவளுக்கு? சரி, அடையாளத்தைத் தெரிவித்துவிடுகிறேன்.'

இவ்வாறு தீர்மானித்துத் தன் உயிருக்கும் மேலாகக் காப்பாற்றி வைத்திருந்த நோட்டை எடுத்தாள் தன் தலைப்பில் முடிந்து கொண்டாள். முடிந்து கொண்டே மறுபடியும் யோசிக்கலானாள்:

'சரி, ஒருவேளை என் இஷ்டம் பூர்த்தியாவதாக இருந்தால் மற்றப் பேச்சை யார் பேசுவார்கள்?' இதை நினைக்கும் போது அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

'சீச்சி' என்னாலே முடியாது. வசந்தாவுக்குத்தான் சொல்லி அனுப்ப வேண்டும். ஆயினும், இவரை இரண்டு நாள் இங்கே நிறுத்திக்கொண்டு அவளை வரவழைத்துவிடக் கூடாதா என்ன? அந்த இரண்டு நாளும், என் புத்தக சாலையில் இவர் ஏதாவது படித்துக் கொண்டிருக்கமாட்டாரா என்ன? இந்த மாதிரி மனிதர்களுக்காகத்தான் நான் புஸ்தக சாலை ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். இரண்டு நாள் இங்கே தங்க இவருக்கு அவகாசமிருக்காதா? ஒரு வேளை இவருக்கு வேலை இருக்குமோ? அப்பொழுது என்ன செய்வது? இவருடன் நானே அந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசிவிடுவதா - ஆங்கிலப் பெண்களைப் போல? ஐயையோ! நம் தேசத்தில் இந்த மாதிரி செய்யக்கூடுமா? இந்தப் பத்தொன்பது வருஷம் அந்த மாதிரி ஒன்றும் செய்யாமல் இப்பொழுதா? ஈசுவரா! நான் என்ன செய்வேன்? என்னை வெட்கத்தில் ஆழ்த்தி இருக்கிறாயே. ஆவலிலும் என்னை முழுக வைத்திருக்கிறாயே அந்த ஆவலின் முன்பு இந்த லஜை எப்படித் தலை தூக்கும்? உதவியற்ற அநாதையாகிய எனக்குத் தூய்மையின் ஆதரவு கொடுத்து வெட்கத்தைக் கொண்டு மறையவும் செய்தருள்வாய்!

ஏழாவது அத்தியாயம்
வட்டியுடன் முதல்

ஈசுவரனுக்கு அந்தக் குரல் காதில் பட்டது. சுத்தமான உள்ளத்துடன் நாம் எதைச் சொல்லுகிறோமோ அது அவர் காதில் படாமல் இருக்குமா?

ராதாராணி மிருதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டு அழகாக நடந்து ருக்மிணி குமாரர் இருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

"அம்மா நீங்கள் எனக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பவும் இல்லை. நான் அறிந்து கொண்டு போகவேண்டுமென்று வந்த விஷயமும் தெரியவில்லை" என்று அவர் சொன்னார்.

"நீங்கள் ராதாராணிக்காக வந்திருக்கிறீர்கள்; அது எனக்குத் தெரிகிறது. இந்த வீட்டில் ராதாராணி என்றொருத்தி இருக்கிறாள்; வாஸ்தவந்தான். அவள் உங்களை சந்திக்கலாமா, வேண்டாமா என்பதை நிச்சயம் செய்து கொள்வதற்காக உள்ளே போனாள்".

"உம்! அப்பறம்?"

"ராதாராணி ஒருதரம் லேசாகச் சிரித்துவிட்டு, தன் பார்வையை ஒரு திக்கில் தூரச் செலுத்தித் தன் கை வளைகளைத் திருகிக் கொண்டே ருக்மிணி குமாரனின் முகத்தைப் பாராமல், ருக்மிணி குமாரராயென்பது உங்களுடைய உண்மையான பெயர் அல்ல என்கிறீர்கள்? ராதாராணியினுடைய ஆராதனைத் தேவதையின் உண்மைப் பெயரை நீங்கள் இன்னும் சொல்லவில்லையே?" என்று கேட்டாள்.

"ஆராதனைத் தேவதையா? அதென்ன?" என்று ருக்மிணி குமாரர் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

ராதாராணி அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல், "பெயரை இப்பொழுது சொல்ல வேண்டும்" என்று சொன்னாள்.

"என் பெயர் தேவேந்திர நாராயண ராய்" என்றார் ருக்மிணி குமாரர்.

ராதாராணி மௌனமாகக் கைகளைக் கூப்பி, 'ஐகதீசா! உன்னுடைய கிருபைதான் என்ன?' என்று மனத்தில் சொல்லிக் கொண்டு, "ராஜா தேவேந்திர நாராயண ராய் அவர்களைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே நான்" என்றாள்.

"ராஜா என்ற பெயரை எனக்குக் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை".

"இப்பொழுது எனக்குத் தெரியும் வந்துவிட்டது. நீங்கள் என்னுடைய சுயஜாதி என்று அறிகிறேன். நீங்கள் இன்று இந்த வீட்டில் போஜனம் செய்யவேண்டியது அவசியமாகி விட்டது".

"அந்தப் பேச்சுப் பிறகு ஆகட்டும். ராதா ராணி யார்?"

"அந்தச் சமாசாரத்தைச் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு சொல்லுகிறேன்".

"மனத்தில் கவலை இருந்தால் சாப்பாடு செல்லாதே"

"ராதாராணிக்காகவோ அந்தக் கவலை? எதற்காக?"

"அது எனக்குத் தெரியாது. கவலை பெரியது. எட்டு வருஷங்களாக வியாபித்துள்ள கவலை; அதுதான் எனக்குத் தெரியும்".

"திடீரென்று ராதாராணிக்கும் உங்களுக்கும் சந்திப்பு ஏற்படுத்தி வைக்கச் சங்கோசமாக இருக்கிறது. அவளை அடைந்தால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?"

"என்ன செய்வேன்? ஒரு தரம் பார்ப்பேன்?"

"ஒரு தடவை பார்க்கவா இந்த எட்டு வருஷ காலமாக இந்த ஆவல்? இந்தக் கவலை?"

"மனிதர்கள் பலவிதம்".

"சரி! போஜனத்திற்குப் பிறகு, நான் உங்களுக்கு உங்களுடைய ராதாராணியைக் காண்பிக்கிறேன். இதோ இந்த நிலைக்கண்ணாடி இருக்கிறதல்லவா? இதில் காட்டி விடுகிறேன். நேரில் பார்க்கக் கூடாது".

"நேரில் சந்திக்க முடியாதா? என்னுடைய இந்த எட்டு வருஷத்துக் காதல்?"

"நீங்கள் எட்டு வருஷத்திற்குமுன் அவளைப் பார்த்தபோது அவளுக்கென்ன வயது?"

"பதினொன்று இருக்கும்".

"பதினொரு வயதுச் சிறுமியின் பேரிலா இந்தக் காதல்?"

"ஏன் இருக்கக்கூடாது?"

"இந்த மாதிரி நான் எங்கும் கேள்விப்பட்டதில்லையே!"

"பின் வெறும் ஆவல் என்றுதான் வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்!"

"அதென்ன ஆவல்?"

"சும்மா பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சைதான்!"

"அப்படியானால் கண்ணாடியில் பார்க்கிறீர்கள்!"

"ஏன்? நேரில் பார்ப்பதால் என்ன ஆபத்து?"

"அவள் குடும்பப் பெண் அல்லவா?"

"நீங்களும் அப்படித்தானே!"

"என் விஷயம் வேறு. அவள் விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். நான் சாதாரணமாக எல்லோருடைய முன்பும் வருவேன். நான் யாருடையவருமல்ல. அவள் அவளுடைய யஜமானருக்குக் கீழ்ப்பட்டவள். யஜமானர் உத்திரவின்றி -"

"யஜமானரா?"

"ஆமாம். அதிலென்ன ஆச்சரியம் உங்களுக்கு?"

"கலியாணம் ஆகிவிட்டதா?"

"ஹிந்துப் பெண் பத்தொன்பது வயது வரையில் கலியாணமாயிருக்காதா?"

தேவேந்திர நாராயணர் வெகு நேரம் தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

"என்ன? நீங்கள் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறீர்களா?"

"ஆமாம்!"

"இந்த விருப்பத்தைப் பற்றி தங்கள் ராணி காதுக்குத் தகவல் எட்டினால்-?"

"இவளைத் தவிர வேறு ராணி எனக்கு இல்லை!"

ராதாராணி மறுபடியும் 'ஜகதீசா! இந்த நிமிஷந்தான் எனக்கு உயிர் வந்தது' என்று மனத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, "ராதாராணிதான் பர ஸ்திரீ" என்று தெரிந்து விட்டதே. இன்னுமா அவளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்கள்?" என்று அவரைக் கேட்டாள்.

"அவள் யாருடைய மனைவி?"

"அது எதற்கு உங்களுக்கு? அதை நீங்கள் கேட்கலாமா?"

"நீங்கள் ராதாராணியை எனக்குப் பரிசயம் செய்து வைத்திருந்தால் எனக்கு இது தெரியவேண்டியதில்லை".

"நீங்கள் அவளுக்குக் கொடுத்த சாமானைத் திருப்பிக் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறாள். வாங்கிக் கொள்ளுகிறீர்களா?"

தேவேந்திரர் சிரித்துக்கொண்டே, "நான் கொடுத்தது இருந்தால் வாங்கிக் கொள்ளத் தயார்" என்றார்.

"என்ன என்ன கொடுத்தீர்கள்?"

"ஒரு நோட்டு".

"இதோ இருக்கிறது".

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு ராதாராணி புடவைத் தலைப்பிலிருந்து நோட்டை அவிழ்த்தெடுத்து தேவேந்திரரிடம் கொடுத்தாள். தான் கைப்பட எழுதின ராதாராணியின் பெயர் அதில் தென்பட்டது. "இந்த நோட்டை ராதாராணியின் கணவர் எப்பொழுதாவது பார்த்திருக்கிறாரா?"

"ராதாராணி கன்னிதான். இன்னும் கலியாணம் ஆகவில்லை. கணவர் பேச்சு நான் சும்மா வேடிக்கைக்காகச் சொன்னது".

"நான் கொடுத்தது முழுவதும் திரும்பிவரவில்லையே?"

"இன்னும் என்ன பாக்கி?"

"இரண்டு ரூபாய், புடவை!"

"கடன் முழுவதையும் இப்பொழுது கொடுத்துத் தீர்த்துவிட்டால் நீங்கள் சாப்பிடாமல் போய்விடுவீர்கள். கிடைக்க வேண்டியது கிடைத்துவிட்ட பிறகு, யாராவது தாமதப்படுத்துவார்களா? ஆகையால் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு ராதாராணி பாக்கியை வாபஸ் செய்வாள்".

"எனக்கு இப்பொழுது திரும்பி வரவேண்டியது ரொம்ப பாக்கி இருக்கிறது".

"இன்னும் என்ன?"

"ராதாராணிக்கு என் மனத்தையும் உயிரையும் கொடுத்தேன். அவை இன்னும் திரும்பிவரவில்லை".

"ரொம்ப நாள் ஆகிவிட்டது. மேலும் ராதாராணியின் மனத்தையும் உயிரையும் நீங்கள் வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டீர்கள். இரண்டிற்கும் சரியாகப் போய்விட்டது".

"வட்டியாவது கிடைக்குமா?"

"முதலும் கிடைக்கலாம்!"

"கிடைக்குமா?"

"அதமமான இந்தப் பெண் சரீரத்தை, ஒரு சுப லக்னத்தில் உங்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்து, ராதாராணி கடனிலிருந்து விடுபடுவாள்!"

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு ராதாராணி திடீரென்று அறையை விட்டு வெளியே போய் விட்டாள்.

எட்டாம் அத்தியாயம்
மாலைக்குப் பதில் மாலை

ராதாராணியின் உத்தரவுப்படி வேலைக்காரர்கள் வந்து தேவேந்திர நாராயண ராயை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய் வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்தார்கள். உசித காலத்தில் அவருக்குப் போஜனம் நடைபெற்றது. ராதாராணி தானே கூட இருந்து நடத்தி வைத்தாள்.

"நீங்கள் கொடுத்த இரண்டு ரூபாயும் புடவையும் எவ்வளவு நாள் இருக்கும்? புடவை கிழிந்து போய்விட்டது. பணத்தைச் செலவழித்துவிட்டேன். ஆகையால் திருப்பிக் கொடுக்க முடியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக உங்களுக்காக வைத்திருக்கும் இதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்".

இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு ராதாராணி விலையுயர்ந்த வைர மாலை ஒன்றைத் தேவேந்திரரின் கழுத்தில் போடவந்தாள்.

தேவேந்திர நாராயணர் உடனே அதைத் தடுத்து "இந்த மாதிரியாகத் திருப்பிக் கொடுப்பதாய் இருந்தால் உன் கழுத்தில் இருக்கிற மாலை தான் வேண்டும்" என்றான்.

ராதாராணி சிரித்துக்கொண்டே தன் கழுத்தில் இருந்த மாலையைக் கழற்றி அவன் கழுத்தில் போட்டாள் அப்பொழுது தேவேந்திர நாராயணராய், "எல்லாம் நீ கொடுத்தாகி விட்டது. நான்தான் கொஞ்சம் கடன்பட்டுப் போனேன்" என்றான்.

"எப்படி?"

"அந்த ஓர் அணாப் பூமாலைக்கு விலை கொடுத்துவிட்டேன். இந்த மாலைக்கு விலை கொடுக்க வேண்டியவனாகி விட்டேன்".

ராதாராணி சிரித்தாள்.

தேவேந்திர நாராயணராய் கையோடு ஒரு முத்து ஹாரம் கொண்டு வந்திருந்தான் அதை ராதாராணியின் கழுத்தில் போட்டு, இதைத் திருப்பிக்கொடுக்கிறேன் என்றான்.

அப்பொழுது சங்கு ஊதும் சப்தம் கேட்டது. ராதாராணி, "யார் சங்கு ஊதினது?" என்று கேட்டாள்.

சித்ரா என்ற வேலைக்காரி, "அம்மா நான்தான்" என்றாள்.

"யார் ஊதச் சொன்னது?" என்றாள் ராதாராணி.

"நானாகத்தான் கொஞ்சம் ஊதினேன்!"

பிறகு இருவரும் தனியாக உட்கார்ந்து கொண்டு ரதோற்சவ தினத்தன்று நடந்த யாவற்றையும் பேசினார்கள்.

ராதாராணி தன்னுடைய தாயின் ஏழைமையைப் பற்றியும், பிரிவி கௌன்ஸில் தீர்ப்பைப் பற்றியும் காமாக்கய பாபுவைப் பற்றியும் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொன்னாள். வசந்தாவைப் பற்றியும் சொன்னாள் கண்ணீர் உதிர்த்தும், சிரித்தும், மழையும் மின்னலும் தோன்றுவது போல் மாறி மாறி அவர்கள் இருவரும் சாதக பசுதிகளைப் போல வெகுகாலமாக எதிர்பார்த்து ஏங்கிய காதல் தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டார்கள்.

கோடை காலத்தில் வெயிலில் காய்ந்த பாதையானது எப்படி மழையைப் பெற்றுக் குளிர்ச்சி அடைகிறதோ அந்த மாதிரி மனம் குளிர்ந்தான் தேவேந்திர நாதன்.

"ஆமாம். உனக்குத்தான் ஒருவரும் இல்லையே? ஏது இந்த வீட்டில் இவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்?" என்று அவன் ராதா ராணியைக் கேட்டான்.

"சிரமப்பட்டபொழுது எனக்கு ஒருவரும் இல்லை. இப்பொழுது எனக்கு வெகு பேர் வேண்டியவர்கள் இருக்கிறார்கள். நான் சிறு வயதினள்; ஆதலால் தனியாக இருக்கமுடியாது. இவர்களுையெல்லாம் கூட வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்".

ராதாராணியின் காரியஸ்தர் புரோகிதருக்குச் சொல்லியனுப்பினார். புரோகிதர் அடுத்த நாளே நல்ல தினம் என்றார்.

காரியஸ்தர் சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். வசந்தா வந்தாள். ராதாராணி அவளை ஆவலுடன் வரவேற்றாள்.

ராதாராணி அவளிடம், "யாரிடம் அம்மா கடிதம் கொடுத்தனுப்பினாய்?" என்று கேட்டாள்.

வசந்தா, "ஏன்? லோகத்தில் என் செய்வார்கள் பின்?" என்று கேட்டாள்.

"ரொம்ப நன்றாய் இருக்கிறது நீ செய்த காரியம். அந்த மனிதர் செய்த காரியத்தைப் பார்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ராதாராணி தன் கழுத்திலிருந்த வைர மாலையை எடுத்து வசந்தாவுக்குக் காட்டிவிட்டு அதை அவள் கழுத்தில் போட்டாள்.

ராதாராணி, சுப லக்ஷத்தில் ராஜா தேவேந்திரரின் ராணியானாள்.